

Sally

Maya

Sofie

Tilde

Karla

Johan

Mikkel

Mia

ROOMIES[®]

Læs også de andre bøger i serien:
FØRSTE SKOLEDAG FRA HELVEDE
SALLY ALENE I VERDEN
HJEMME GODT, MEN UDE BEDST
FAMILIE TUR-RETUR
FESTENS DRONNING

KAREN VAD BRUUN

ROOMIES⁶

DER VAR ENGANG
ET KYS

ROOMIES 6: DER VAR ENGANG ET KYS

Copyright © 2019 Karen Vad Bruun og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Lonnie Hamborg, Imperiet

Illustrationer © 2019 Andrada-Aurora Hansen

Grafisk tilrettelæggelse: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion

Trykt 2019 hos GPS Group i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-415-0043-0

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Alvilda

DECEMBER

Måske det er flæskesværenes skyld. Eller de der helt fluffy snefnug, der daler ned uden for vinduet, som om de er bestilt til lejligheden. Eller sovsen. Seriøst den bedste brune sovs nogensinde. Hvem ved? Maya kan ikke sige, præcis hvor og hvorfor det går galt.

Men galt går det.

Det var ellers startet helt perfekt med sneen, der dalede ned over markerne, mens Maya og Mikkel sad i toget på vej fra Egelund Kostskole og hjem til Mikkels forældre for at holde første del af juleferien der. Skolen lukkede lillejuleaften og ville først åbne igen et par dage efter nytår, så Egelunds store gårdsplads havde været fuld af biler og kufferter og farvelkram. I toget var der *Jingle Bells* i højttalerne, og de havde

spillet kasino og grinet, og Maya havde tænkt, at hun for en gangs skyld havde truffet det helt rigtige valg.

Hun havde faktisk fået mange andre tilbud. Efter at hun havde fortalt sine forældre, at hun ikke havde tænkt sig at flyve til Mumbai for at fejre jul med dem i år, havde hun fået invitationer fra alle sine roomies.

Mayas mor havde stadig svært ved at acceptere, at Maya hellere ville blive gående på Egelund i stedet for at flytte ned til familien i Mumbai, men nu prøvede hun i det mindste på at skjule det. Hun havde næsten ikke grædt over, at Maya skulle tilbringe julen i Danmark. (I hvert fald ikke over for Maya). Mor var vist godt klar over, at hun selv var lidt ude om det med alt det pres, hun havde lagt på Maya hele efteråret. Heldigvis gik det meget bedre efter deres snak. Mor ringede ikke længere flere gange om dagen. Og hun sagde endda, at hun var glad for, at Maya havde sådan nogle gode venner.

Tilde havde inviteret Maya hjem til godset og Dragen til jul.

– Du ville gøre mig en tjeneste, havde Tilde sagt, og noget i hendes blik fortalte Maya, at det ikke kun var en joke. – Juleaften bliver hun faktisk helt menneskelig og farmoragtig. Det sker lige mellem det fjerde glas portvin og midnat. Hun smiler og alting.

Maya elskede Tilde, og hun havde lignet en, der virkelig godt kunne bruge noget selskab. Men Tildes familieliv var om muligt endnu mere kompliceret end Mayas eget, og selvom Maya aldrig ville sige det til Tilde, så stod en jul på godset Rosendal med de iskolde gulve og Tildes endnu koldere grevindefarmor ikke ligefrem øverst på ønskesedlen.

Søde Sofie havde inviteret hende med helt til Rusland. Lidt langt væk.

Sally skulle holde jul med begge sine forældre på neutral grund hos en eller anden faster i Jylland, men der var masser af plads til Maya. Sally var nervøs, kunne Maya se. Og Maya var faktisk virkelig nysgerrig efter at møde Sallys forældre. Ikke mindst moren, som havde brændt Sally temmelig heftigt af til halloween, og som vist nu havde megadårlig samvittighed. Men noget sagde hende alligevel, at det nok ikke var der, hun ville få den rolige, ukomplicerede juleaften, hun drømte om.

Det var ret rørende, at de alle tre var klar til at åbne deres hjem for hende, og Maya var *så* glad for det. Men det var først, da Mikkel dukkede op med sin invitation, at hun kunne mærke, hvad det var, hun havde ventet på.

– Det er bare en helt almindelig jul, havde han

sagt. – Ikke noget eksotisk eller langt væk. Bare mig og mine forældre, der prøver at lade, som om vi er flere. Du ville gøre en god gerning, hvis du tog med. Måske kan vi så endda nå rundt om juletræet!

Maya havde ikke sagt ja lige med det samme. Hun syntes, hun blev nødt til at gå rundt og lade, som om hun overvejede sine muligheder et øjeblik, så ingen blev kede af det. Men inderst inde havde hun besluttet sig med det samme. Hvor meget hun end holdt af dem alle sammen, så var det Mikkel, hun ville fejre jul med.

Maya var stadig lettet over, at Mikkel godt gad at være hendes ven, selvom hun havde fucket op og fået ham til at erklære sin kærlighed til Sally. Det var ren ydmygelse, fordi Maya havde været for optaget af sit eget shit til at fatte, at Sally var et *helt* andet sted (og på det andet sted stod hun og kyssede inderligt med Johan fra niende!).

Mikkel havde egentlig taget det pænt, det med Sally. Han så ikke ligefrem lykkelig ud, når han mødte hende, men han havde tilgivet Maya med det samme. Vel hurtigere end hun havde tilgivet sig selv.

Der var også en anden ting, der gjorde Mikkel til noget særligt: Han var en dreng. Og Maya var virkelig glad for at have en dreng som ven. Det var ellers

altid gået galt for hende. Der skete et eller andet, og hun kom til at se dem ind i øjnene, og så blev de helt fjollede og forelskede. Men Mikkel var anderledes.

Det er sent om aftenen den 23. december, da de kommer frem. De bliver hentet på stationen af Mikkels far. Han er en høj mand, og han har en sort labrador i snor, og bilen er varm og lugter lidt af hund og taxa. Mikkels far taler ikke så meget. Brummer med på julesangene i radioen og siger et par gange:

– Sikke dog et julevejr, I kommer med.

Og Mikkel smiler til Maya på bagsædet, hver gang han siger det, og det er kun lillejuleaften, men Maya sidder og stryger Pongo over pelsen og kan ikke huske, hvornår hun sidst har været så meget i julestemning.

Da de kommer hjem til Mikkels rækkehus, står hans mor og tager imod dem. Hun er en lille dame med de samme mørke krøller som Mikkel, og der dufter af småkager i entreen, og hun er varm på sådan en lidt tilbageholdende måde. Hun siger hej og dav og velkommen, og du kan stille skoene der, og Mikkel sender Maya et blik og et smil, der betyder: *Er du*

okay? Og Maya føler sig hjemme. Hun føler sig som en lillesøster, og hun *er* virkelig okay.

Der er redt op til Maya i et lillebitte værelse, som er propfyldt med Mikkels mors sy-sager. Der er lige præcis plads til en drømmeseng derinde, og Maya falder i søvn, mens hun kigger på kurve med knapper og lynlåse og borter og bånd, lidt bange for at komme til at sparke ud i søvne og vælte en bunke pladevat ned over sig. Men hun sover bedre dér, end hun har gjort i flere måneder.

Juleaftensdag er endnu mere idyllisk. De spiser småkager til morgenmad, og Maya dør af grin over Mikkels multifarvede pyjamasbukser. De hører julemusik og pakker gaver ind, og det lykkes faktisk Maya at flette et julehjerte. Efter frokost går de en lang tur i sneen for at ”få appetit til fuglen”, og Maya har det lidt, som om hun er med i en hyggelig tv-serie om en helt almindelig families helt perfekte jul.

Mikkels forældre er nemme at tale med. De er afslappede og interesserede uden at være stalkeragtige, og de spørger ikke for meget ind til, hvorfor Maya er dér og ikke et helt andet sted på sådan en dag. De er Mayas drøm om, hvordan et liv kunne have været, hvis alt var forblevet, som det var engang. Altså bortset fra at Mikkels far ikke taler med indisk

accent, og at julemiddagen ikke er en uskøn blanding af typisk dansk julemad og de specialiteter fra farmors hjemegn, som Mayas far får sneget flere og flere ind af hvert år.

Og mens de går der i sneen, og solen allerede er på vej væk bag træerne, og Mikkels far lader Pongo løbe foran, kommer Maya til at tænke på, at Mikkels forældre ikke virker som sådan nogle typer, der sender deres børn på kostskole. Men så tager hun sig i det, for det er de jo åbenbart, og Maya skal være den sidste til at tro, at hun kan regne noget som helst ud om, hvorfor andre mennesker gør, som de gør.

Anden er selvfølgelig fantastisk. Og de ser Disneys juleshow og knækker valnødder, og Maya får igen en mærkelig uvirkelig fornemmelse. Som om hun er røget ned i nogens fantasi om en jul.

De spiser, til hun bliver svimmel, og de synger og danser om juletræet. Maya har aldrig danset om juletræet – hun troede egentlig kun, det var noget, de gjorde i julekalendere i tv. Og Mikkels mor er sød og lidt skarp på samme tid, og hans far er brummende venlig, og en gang imellem må Maya se væk

fra Mikkel for ikke at få et grineflip. Men han opdager vist slet ikke noget. Heller ikke da de spiser risalamande, og det selvfølgelig er Maya, der får mandlen, og hun bliver helt pinligt glad og prøver at glemme, at hun måske har set Mikkels mor smutte den ned i hendes skål.

Der er selvfølgelig også gaver. Og ikke kun den slags gaver, man giver til folk, man aldrig har mødt. Maya får en bog om kvindelandsholdet i håndbold, og hun har faktisk ønsket sig den, men hvordan kunne de vide det? Og Mikkel og hans forældre sidder der med forventningsfulde ansigter og smiler til hende, og hun krammer Mikkel og hans mor og til sidst også hans far, der bliver helt forlegen. Han klapper Maya lidt akavet på skulderen, mens han flere gange siger:

– Godt, du kunne bruge den.

Så det hele går så godt, som det kan. Det er jul. Englene flyver ned i skjul. Det sner på en virkelig pæn måde, og alt er godt.

Lige indtil Maya fucker op, altså.

Måske er det stemningen. Måske er det julemiddagen. Måske er det anden med det sprøde, sprøde skind eller den sovs dér. Måske er det Mikkels forældre, der ser så kærligt på hinanden hen over de levende lys. Måske er det fornemmelsen af at være trådt ind i et glansbillede. Måske har Maya bare ikke rigtig nogen forklaring på det, der sker bagefter, mens de ligger i Mikkels store seng og slår mave og ser en eller anden gammel julefilm med en meget lav mand i grønt nissetøj.

Det kan også være, fordi Mikkel er ked af det over Sally, eller fordi Maya er oppe at køre på julestemning og den ekstra halve marcipangris, hun fik fortæret. Hvem ved hvorfor?

Det starter med filmen. De ligger der bare uden at sige så meget. Maya prøver at følge med i filmen, men nu er der flere små, grønne mænd, som måske er nisser, selvom de er grønne. Det er alt sammen meget forvirrende, og hun kommer til at tænke på den historieopgave, hun skal have lavet over julen. Bagefter tænker hun på skype-samtalen, hun havde inden julemiddagen, med mor og far og Ria. Det gik helt fint. Mor græd næsten ikke, og de par tårer, der var, virkede ret juleglade. Så tænker hun på Pongo og på, at den også skal vide, det er jul.

– Jul, jul, jul, jul. Den skal også vide ...

– Shhh.

Mikkel puffer til hendes ben med sin fod.

– Det er faktisk ret spændende.

Maya sparker tilbage. Hun gider ikke at se mere af den film.

– Bare rolig, du behøver ikke at se den færdig. Det ender godt, jeg kan mærke det.

– Har du altid været så irriterende? spørger Mikkel og kaster en pude i hovedet på Maya.

– Måske.

Hun tyrer den tilbage.

– Har du altid været så kedelig?

Mikkel sætter sig op i sengen. Han holder stadig

lidt øje med filmen, men blikket flakker frem og tilbage mellem Maya og skærmen.

– Jeg er sgu da ikke spor kedelig, siger han og ser en lille smule såret ud. – Jeg får dig da altid til at grine.

– Mig, siger Maya og hæver øjenbrynene. Hun er på krigsstien nu. – Jeg griner *ad* dig, søde Mikkel, ikke *med* dig!

– Shit, du er strid.

Han griner og skubber igen til Maya med fødderne. Det er ikke specielt hårdt, men det er effektivt. Igen og igen skubber han til hendes ryg, til hun når kanten af sengen og falder på gulvet med en dump lyd. Mikkel kravler hen til kanten og kigger ned på hende med et uskyldigt smil.

– Var det også kedeligt? spørger han.

– Totalt feje tricks! råber Maya, der ligger på gulvet halvt filtret ind i et patchworktæppe, som mor Mikkel med garanti har syet. – Man må altså ikke smide piger ned fra sengen.

Mikkels smil forsvinder et øjeblik.

– Du slog dig ikke, vel? siger han og ser pludselig helt bekymret ud.

Maya fnyser, mens hun vikler sig ud af tæppet. Selv når han driller hende, er han så god og rigtig,

at hun får lyst til at krølle hans skjorte eller ugle hans hår eller noget.

Hun er oppe på sengen i et spring, det gælder om at udnytte hans svaghed. Han ligger stadig på maven med hovedet ud over kanten, da hun kaster sig over ham. Før han når at vende sig, har hun sat sig overkrævs på hans ryg og er gået i gang med et rutineret kildeangreb. Hun går særligt efter siderne og det der gode sted lige mellem skulderbladene. Mikkels spjætter med hele kroppen. Han hylér. Hviner faktisk.

– Nej, nej, nej! Stop, vil du ikke nok stoppe?

Hans stemme er bedende mellem hylene. Men Maya er storesøster. Hun kender ikke til nåde.

– Hvorfor skulle jeg stoppe? siger hun. – Vi har det jo lige så sjovt.

– Du ... Du er jo ond!

Ordene kommer langsomt ud, mens Mikkels stønner og vrider sig. Hver gang Mayas hænder rører hans side, forsøger han at gribe fat i dem, men han ligger på maven, og han kommer ikke langt med de arme. Og Maya er hurtig. Hendes angreb er målrettede, og det er først, da Mikkels begynder at rokke fra side til side, at hun begynder at miste overtaget.

Da han opdager, at den nye taktik virker, rejser han sig endnu mere op. Nu står han på alle fire,

stadig med Maya siddende på ryggen. Mikkels svajer fra side til side.

– Du skal ned. Nu! pruster han.

– Jeg overgiver mig aldrig!

Maya klamrer sig til ham for ikke at ryge af. Hun griber i hans T-shirt. Læner overkroppen mod hans ryg.

– Mikkels, hvisker hun, og et øjeblik er det, som om han standser op.

– Ja? hvisker han, og i et øjeblik står han stille.

Længe nok til, at Maya kan nå at få vejret og et bedre tag i hans bluse. Hun ved, hun har tabt, hun kan mærke, at han har fundet ud af, hvordan han skal besejre hende, men hun har ikke tænkt sig at overgive sig. Hun læner sig igen ned mod hans øre. Hendes hvisken er indædt og triumferende.

– Du har valgt den helt forkerte at slås med. Er du virkelig slet ikke klar over, hvor stædig jeg er?

Og så puster hun i hans øre og sætter ind med et nyt angreb. Mikkels svar er et grineskrig, da hun finder hans åbenbart ømmeste kildepunkt lige under krøllerne i nakken. Et kort øjeblik får hun ham hylet så meget ud af den, at han kommer ned og ligge fladt på maven igen.

Men kroppen lærer hurtigt, og det varer ikke længe. Med et brøl vrider Mikkels sin overkrop, så

Maya bliver kastet af ham, og hun når ikke op igen, før han er over hende. Rollerne er byttet om nu. Han sidder oven på hende. Hun stønner lidt på grund af vægten – og af grin.

– Nå, dit stædige dyr, puster han. – Hvad vil du nu gøre?

Maya vrider sig. Hun forsøger med sit bedste våben: de uovervindelige kildefingre, men fingrene sidder på en hånd, der sidder på en arm, og nu holder Mikkels armene fast, så hun ikke kan røre sig.

Hans ansigt er tæt på hendes nu. Han er varm i kinderne, og de mørke krøller fylder dobbelt så meget, som de plejer. Hans øjne er fulde af latter, og bagefter kan Maya ikke sige hvorfor, måske er det bare, fordi hun ikke vil overgive sig. I hvert fald kysser hun ham. Hun løfter hovedet og sætter sin mund mod hans, og hans læber er varme og bløde, og i fjernsynet bag dem er julemanden endelig kommet frem med alle pakkerne.

Til at begynde med kysser Mikkels ikke igen. Hans krop stivner ligesom lidt, da det sker. Og der er en lillebitte stemme i Maya, der råber: *Stop det nu, du kan stadig nå at stoppe det!* Men Maya er lidt trætt af både sin egen og andres stemmer, der siger, hvad hun skal gøre og ikke gøre, og desuden går der kun et par sekunder, før Mikkels krop slapper af, hans

læber bliver endnu blødere, og hans hænder slipper deres greb om Mayas håndled.

Maya kan ikke sige, hvor lang tid der går, før de holder op. Hun kan heller ikke sige, hvem af dem der stopper det. Bagefter tænker hun, at det var, som om de begge to vidste, at der kun var dette her kys. At det var en fejltagelse, og at der ikke kunne blive flere. At der ikke skulle være flere. Og samtidig var det, som om de ikke havde lyst til, at det her ene kys skulle slutte.

Men det slutter. Og de ser på hinanden, og først er der ingen af dem, der siger noget. Men der går ikke så længe. Maya er ikke god til det med tavshed. Det har hun aldrig været.

– Hovsa, siger hun med et nervøst grin og trækker sig op fra madrassen.

Hen mod væggen, væk fra Mikkels.

– Den glemmer vi lige, ikke? Det var jo ikke meningen ...

Mikkels kinder er endnu rødere end efter kildekampen. Han skynder sig at sætte sig op – skyder sig bagud i sengen, så afstanden mellem dem øges. Udenfor er der stadig Disney-sne, og i fjernsynet er der rulletekster og overgearet strygermusik.

– Nej, siger han og retter på krøllerne. – Det var slet, slet ikke meningen.

JANUAR

Den første skoledag efter en ferie er altid noget særligt på Egelund Kostskole. Det er, som om den gamle herregård lige skal vænne sig til at blive fyldt op igen. Men der går ikke lang tid. Måske en halv dag, før skolen igen er fyldt helt op med både lyde og mennesker, og alt ligner sig selv fra før ferien. Eller næsten alt.

Maya har gruet lidt for denne dag. På den ene side har hun glædet sig til at komme tilbage. Til at komme hjem efter at have været gæst hos andre mennesker i næsten to uger. For Maya er Egelund mere hjem end noget andet sted. Huset i Risskov, hvor hun voksede op, er nogle andre menneskers hjem nu. Det er det, fordi de mennesker, hun voksede op med – hendes mor, far og lillesøster Ria – er rejst til Indien på ubestemt tid. Selvom Maya har masser af familie i Indien, er det alt, alt for langt væk til, at

huset i Mumbai kan føles som et hjem. Så det er rart at være her. Hvor hun hører til.

Men der er også en anden side af at være tilbage igen, og den er høj og har mørke krøller over hele hovedet. Når man går i klasse sammen, kan det være liiiidst svært at lade, som om man ikke kom til at kysse en smule inderligt juleaften.

Det gik ellers helt fint i dagene efter jul. Maya og Mikkel havde hængt ud og dovnnet og grinet, *næsten* ligesom de plejede. Bortset fra kropskontakten. Der havde de været påpasselige. Ingen kram, ingen albuer i siden og slet ingen kildeture!

De var vist begge to ret lettede, da Maya steg på toget mod København for at holde den sidste del af sin juleferie hos Sally. Og der var ingen af dem, der nævnte nytårsaften med et ord, selvom de egentlig havde talt om, at Mikkel måske kunne komme med til fest sammen med Sally og Tilde og de andre. (Okay, det var også mest Maya, der havde talt om det. Mikkel havde vist aldrig været ellers ved tanken om at springe ind i det nye år med udsigt til Sally og Johan hånd i hånd).

– Vi ses i skolen, havde Mikkel sagt, da de tog afsked på stationen.

Maya havde krammet hans mor og far og sagt

mange tusind tak for det hele, og da hun skulle sige farvel til Mikkel, havde hun stået lidt uden at vide, hvad hun skulle gøre. Akavet. Til sidst slog hun ham kammeratligt på skulderen, sagde ”Ses næste år” og skyndte sig op i toget med blussende kinder.

Det hjalp at komme hjem til Sally. Det var København, det var ferie, der var udsalg, og det meste af tiden lykkedes det faktisk Maya at glemme, hvor gigantisk en idiot hun havde været. Sallys far var ret cool, og både Johan og Tilde og nogle af Sallys gamle venner kom og fejrede nytår, og det var virkelig en god ferie. Altså lige bortset fra ...

Maya fortalte selvfølgelig ikke Sally noget om Mikkel. Hvad skulle hun sige? ”Hov, for resten gode veninde, som lige har åbnet dit hjem for mig, jeg kom liiiige til at snuble, og så kyssede jeg med ham drengen, jeg har prøvet at hooke dig op med hele efteråret. Som du var lidt vild med. Og som stadig er vild med dig. Er det fint med dig?”

Det sidste, Maya havde lyst til, var at ødelægge Sallys humør. Hun virkede så glad nu. Både for det med Johan og for at have holdt jul med både sin mor og sin far. Så Maya holdt sin mund.

Men nu kan hun ikke narre sig selv længere. Hun har kunnet mærke det i noget tid. Det startede

i går eftermiddags, da de satte sig ind i Sallys fars bil, og følelsen voksede, jo tættere de kom på Egelund. Den var det sidste, hun tænkte på, da hun faldt alt for sent i søvn, og det første, hun tænkte på, da hun vågnede. Følelsen af at have ødelagt noget godt. Og nu er det første skoledag, og lige om lidt skal hun møde Mikkel igen. Og hun er rasende på sig selv, for hun ved lige præcis, hvad der kommer til at ske.

Der sker det, der altid sker. De er venner, de har det smaddersjovt, og alt er godt, indtil de kommer til at kysse. Så er Maya pludselig ikke længere en af drengene. Så bliver hendes gode ven til en usikker klump, der bare ser på hende med sine bedende øjne og vil bære hendes taske og alt muligt andet idiotisk.

Det er så DUMT! Maya ved ikke, hvorfor hun kommer til at gøre det her. Hun havde troet, det ville være anderledes med Mikkel.

Midt i det hele er der også frygten for, at hun måske bare er sådan. Det er ikke første gang, det sker. Hvad nu, hvis hun ikke kan have noget godt og nemt uden at skulle ødelægge det? Hvad nu, hvis hun kun gjorde det, fordi hun ikke kunne finde ud af, hvad hun ellers skulle stille op med alt det fine, der var sket de dage?

Sådan havde Maya tænkt i aftes, frem og tilbage i flere timer uden at kunne falde i søvn, og nu er hun træt, nervøs og ked af det. Hun var virkelig glad for at have Mikkel som ven. Det er så DUMT!

Der er larm i klassen, da hun kommer ind, der er stemmer, der hilser, og kroppe, der vil krammes, og Maya gør alt det, hun ved, hun skal. Hun siger *Hej* og *Godt nytår* og *Har du haft en god ferie?* men hun har hele tiden opmærksomheden rettet mod Mikkels tomme plads og mod døren.

Han er der ikke. Han er der ellers altid. Er aldrig syg, pjækker aldrig (medmindre det er med Maya). Klokkerne ringer, og Mogens kommer ind, og han har vist været sydpå, for han er helt solbrændt. Men Mikkel er der stadig ikke, og Maya kan ikke styre tankerne: Er han for ked af det til at være her? Har han ikke lyst til at gå i klasse med hende længere, fordi det er for hårdt? Har han været nede hele ferien, efter at hun tog hjem?

Den eneste kommunikation, de har haft, siden hun tog af sted, var den nytårshilsen, hun havde sendt ham. Det var bare et billede af hende selv med

en virkelig stor hat lavet af æggebakker. Han havde svaret *Godt nytår!* og sendt en fyrværkeri-emoji, og hun havde ikke rigtig spekuleret mere over det. Men nu tænker hun, om det måske var for ufølsomt. Hvis nu han var ked af det i forvejen, kunne det godt være lidt hårdt at modtage sådan et overgearret foto uden nogen hilsen eller noget.

Nu sidder alle på deres pladser, alle bortset fra Mikkel, og Mogens lader dem snakke videre et øjeblik, før han rømmer sig og siger:

– Okay, godt nytår og alt det der. Så starter vi.

Og han tager klasselisten og begynder at råbe dem op en for en. Man kan godt mærke, han har været på ferie. Han er i bedre humør, end han plejer at være. Han råber dem op som i en bingoal. Flere får en lille kommentar med på vejen, når han siger deres navn. Hans humør smitter, og da han når til Mikkel, er stemningen næsten løssluppen.

– Har vi en Mikkel? ... Ingen Mikkel? ... Er der nogen, der ved, hvor Mikkel er?

– Jeg tror ikke, han er kommet tilbage endnu, siger Adam, som Mikkel deler værelse med. – Han var her i hvert fald ikke i går aftes.

Mogens hæver øjenbrynene.

– Meget mystisk, siger han og laver en lille note

på sin liste, men Maya kan godt se, at han ikke tager det spor alvorligt.

Og fair nok, det er jo heller ikke ham, der har kysset med Mikkel juleaften. Hun kommer til at smile ved tanken, og lige dér – lige da hun holder op med at prøve at skubbe Mikkel ind ad døren ved tankens kraft – så åbner han den selv.

– Godmorgen, hr.

Mogens bukker ironisk.

– Så venligt af Dem at deltage.

Klassen griner, og Mikkel ser lidt overvældet ud, men han skynder sig hen til sin plads, hænger tasken på stoleryggen og sætter sig.

– Ja, undskyld, siger han, og stemmen knækker lidt over.

Han rømmer sig. Han er forpustet, kan man se.

– Jeg ... jeg kunne ikke lige komme hjemmefra før nu, siger han.

Fra sin plads kan Maya se, at hans kinder er røde. Krøllerne står om hans hoved. Hun prøver at fange hans blik, men han ser kun op mod tavlen.

– Nå ja, siger Mogens og rejser sig.

Han er vist færdig med sit show.

– Så må vi hellere komme i gang med matematikken.

Maya får ikke meget ud af de to matematiktimer. Halvdelen af tiden forsøger hun at koncentrere sig om passer og vinkelmåler, og den anden halvdel bruger hun på at håbe på, at Mikkel vender sig om og ser på hende. Ingen af delene er nogen succes, og da det ringer ud til ti-frikvarteret, har hun et hæfte fyldt med udviskede streger og viskelæderfnuller foran sig, men har stadig ikke set Mikkel i øjnene. Hvad har han tænkt sig? Vil han undgå hende, indtil de bliver studenter, eller hvad?

Hun holder øje med ham, mens hun pakker sine ting sammen, og er ved at planlægge at afskære ham vejen ud af klasselokalet, da han pludselig er forsvundet. Hun har bare set ned i tasken et øjeblik. Hun skal lige til at styrte ud ad døren for at nå ham, men så mærker hun en hånd på sin skulder.

– Hey, siger han.

Han smiler.

– Godt nytår, siger han også.

Det tager Maya nogle sekunder at samle sig. Hun havde lige forberedt sig på at tvinge ham til en samtale.

– Hvorfor kom du for sent? siger hun bare.

– Det var bare noget derhjemme, siger han og trækker på skuldrene. – Ikke noget vigtigt.

Normalt ville Maya ikke lade sig nøje med det svar. Ikke fra en ven. Ikke fra Mikkel. Men det her er ikke normalt.

– Nå, men ... tak for sidst, siger hun efter en lille pause. – Dine forældre er altså virkelig søde.

– De er også ret vilde med dig.

Mikkel smiler igen, og Maya bliver rød i kinderne uden helt at vide hvorfor. Hun prøver at tage sig sammen. Hun aner ikke, hvad Mikkel tænker, men det skal jo siges.

– Jeg tænkte ...

– Okay, men jeg ville også bare ...

De taler i munden på hinanden og kommer begge to til at grine. Men ikke på ha ha-måden. Mere nervøst.

– Nå ja, jeg ville altså bare lige sige godt nytår og sådan, siger Mikkel. – Så godt nytår.

Han giver Mayas skulder et hurtigt klem.

Hun når ikke at svare, før han er væk. Da hun vender sig, er han allerede henne ved døren, hvor Adam venter.

Maya ser ikke efter ham, men hun kan høre deres latter runge fra gangen.